

Arrest

nr. 194 470 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun meerderjarige kinderen X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 15 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 februari 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Het Frans werd bepaald als taal van het onderzoek. Op 28 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nrs. 47 002 en 47 004 van 4 augustus 2010 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 28 september 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 26 oktober 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing is aan verzoekers, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 13 juli 2011.

Op 1 augustus 2011 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 8 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 december 2011 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 21 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 april 2012.

Op 14 mei 2012 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 7 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt aan verzoekers ter kennis gebracht op 3 september 2012. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 97 184 van 14 februari 2013 de onontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf vernietigt en het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten verwerpt. Op 8 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers wederom een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 110 809 van 27 september 2013 het beroep verwerpt.

Op 6 maart 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, samen met de bevelen om het grondgebied te verlaten, wordt aan verzoekers ter kennis gebracht op 5 november 2013. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2013 werd ingediend door :

*N., A. (R.R.: ...)
geboren te Otlja Kumanovo op (...)1966*

*N., A. (R.R.: ...)
Geboren te Lopate op (...)1964*

*+ meerderjarige kinderen:
N., S. (R.R.:...) – ov...
Geboren te Kumanovo op (...)1990*

*N., J. (R.R.: ...)
Geboren te Kumanovo op (...)1992*

*+ minderjarig kind:
N., V. geboren op (...)1999*

*nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenes asielaanvraag, ingediend op 19.02.2010, werd afgesloten op 06.08.2010 met een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de ganse familie niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen halen aan dat zij een aanvraag 9ter hebben ingediend. De medische problemen kunnen echter niet behandeld worden in de aanvraag 9bis gezien de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen procedure 9bis en procedure 9ter (unieke procedure voor medische aandoeningen). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9ter werd afgesloten op 08.05.2013.

Betrokkenen halen aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou zijn met het doel dat men wil bereiken. Betrokkenen halen aan dat het ook onwenselijk zou zijn om hen in dit stadium van integratie gedwongen terug te doen keren. Voor hen zou dit een trauma betekenen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen verder naar de problemen in hun land van herkomst als buitengewone omstandigheid waardoor zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de scholing van de nu meerderjarige kinderen S. en J. betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig zijn en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkenen halen aan dat zij sociale en zakelijke relaties hebben met Belgen, dat zij vaak Frans dienen te spreken, dat zij werkbereid zijn, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd heeft, dat hun zoon J. bij de lokale voetbalclub speelt; betrokkenen leggen getuigenverklaringen voor alsook attesten alfabetisering, attesten gevolgde cursussen Frans) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Tweede bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer.

Naam, voornaam: N. A.

geboortedatum: (...)1966

geboorteplaats: Otlja

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 06.08.2010.”

Derde bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw:

Naam, voornaam: N., A.

geboortedatum: (...)1964

geboorteplaats: Lopate

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

+ minderjarig kind: N., V. geboren op (...)1999

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 06.08.2010.”

Vierde bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw:

Naam, voornaam: N., S.
geboortedatum: (...)1990
geboorteplaats: Kumanovo
nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 06.08.2010."

Vijfde bestreden beslissing:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan d heer.

Naam, voornaam: N., J.
geboortedatum: (...)1992
geboorteplaats: Kumanovo
nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 06.08.2010."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting leggen verzoekers stukken voor waaruit blijkt dat ze nog steeds op het Belgisch grondgebied verblijven en waarmee zij hun actueel belang in de behandeling van hun zaak wensen aan te tonen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien wijst verweerder erop dat de thans aangevochten bevelen, herhaalde bevelen zijn.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoekers geen schending van hogere rechtsnormen aanhaalt, nu wel melding gemaakt wordt van artikel 8 van het EVRM maar er geen schending van het artikel wordt aangevoerd. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"II.2 Middelen

11.2.1 Verzoeker meent volgend(e) middel(en) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden, onontvankelijk werd verklaard en de bevelen om het grondgebied te verlaten:

II.2.1 Het eerste middel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel én een schending van de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard, nu er geen verklaring wordt gegeven waarom het langdurig verblijf in procedure samen met de bewijzen van integratie niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekers intussen reeds bijna 4 jaar ononderbroken in België verblijven.

Verzoekers hebben zich gedurende deze verblijfsperiode op duurzame wijze verankerd in België waardoor het voor hen bijzonder moeilijk is om na deze lange periode terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom het lange verblijf van verzoekers (in casu bijna 4 jaar) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet samen een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Het louter stellen dat de voorgelegde elementen van integratie behoren tot de gegrondheid, vormt uiteraard geen afdoende antwoord op de vraag waarom het lange verblijf van verzoeker in procedure en de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet samen kan worden ingeroepen als

buitengewone omstandigheid op grond waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België kan worden gedaan, te meer nu verzoekers zulks expliciet in hun verzoekschrift hebben opgeworpen.

Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoekers na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat zij volledig geïntegreerd is en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar hun land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Verwerende partij dient steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, 7VR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Gelet op de schending van de in het middel aangehaalde beginselen, dient de bestreden beslissingen te worden vernietigd.

Dat het middel dan ook ernstig is.”

4.2 Waar verzoekers een schending opwerpen van de materiële motiveringsplicht, dient het middel te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoekers toepassing wensen te maken van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van

deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat er geen buitengewone omstandigheden werden ingeroepen die zouden kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet werd ingediend bij de diplomatieke post in het land van origine.

Thans betogen verzoekers dat het voor hen bijzonder moeilijk is om na hun bijna vier jaar ononderbroken verblijf in België, waar zij zich naar eigen zeggen op duurzame wijze hebben verankerd met tal van sociale bindingen, terug te keren naar hun land van herkomst om daar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Verwerende partij motiveert dat de duur van hun asielprocedure, namelijk zes maanden, niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd en de lokale verankering met tal van sociale bindingen behoort tot de gegrondheid van de aanvraag die in de ontvankelijkheidsfase van de aanvraag niet wordt behandeld. De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet.

De vaststelling van verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekers met hun argumenten van langdurig verblijf en lokale verankering geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen, vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het is niet kennelijk onredelijk om het langdurig verblijf en hun beweerdelijke duurzame lokale verankering te beschouwen als omstandigheden die de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoekers niet verantwoorden waarom zij de aanvraag niet konden indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Gelet op de analyse van het voorgaande middelenonderdeel blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekers ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Zoals hierboven reeds uiteengezet betreffen de door verzoekers aangehaalde omstandigheden van duurzame lokale verankering en langdurig verblijf de gegrondheid van de aanvraag; zij vormen geen buitengewone omstandigheden die de verblijfsmachtiging vanuit België kunnen rechtvaardigen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel wordt niet geschonden door de toepassing van de wettelijke bepaling die de mogelijkheid tot onontvankelijk verklaring van een verblijfsaanvraag uitdrukkelijk voorziet. De schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"II.2.2 Het tweede middel bestaat uit een schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat het nemen van een negatieve beslissing in het kader van de ontvankelijkheidsfase bij de beoordeling van de aanvraag tot verblijfsmachtiging, alsook van de bevelen om het grondgebied te verlaten in casu een miskenning uitmaakt van het recht op eerbiediging van het recht op een privé- en gezinsleven.

Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekers verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl.4, 392:

'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E. V. R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de

Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

Dat verwerende partij ook bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoeker heeft ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat hij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd.

De louter formele uitvaardiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekers op de eerbiediging van hun privéleven en familielevens, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Zoals verzoekers reeds in onderhavig verzoekschrift heeft opgemerkt, dient verwerende partij in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Verwerende partij stelt louter aangezien de ganse familie niet in aanmerking komt voor een regularisatie, er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Nergens wordt evenwel een afweging gemaakt tussen de belangen van verzoekers en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoekers om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privéleven van verzoekers, nu uit het verzoekschrift naast de talrijke sociale relaties, ook blijkt dat de kinderen naar school gaan en goed geïntegreerd zijn.

Een en ander zou mogelijks anders zijn indien verwerende partij in het kader van de gegrondheidsfase een (ongegrondheids)beslissing had genomen. Indien er immers geen grond zou zijn voor verblijfsmachtiging, kan een verwijdering naar het land van herkomst immers gerechtvaardigd zijn, zelfs in het licht van artikel 8 E.V.R.M.

Het is duidelijk dat verweerster in de onontvankelijkheidsbeslissing alsook bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers in België hebben ontwikkeld.

De vernietiging van de bestreden beslissingen, is dan ook op zijn plaats."

4.4 Verzoekers lijken van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien zij van mening zijn dat uit de motieven van de bestreden beslissingen moet blijken dat de overheid de evenredigheidsstoets heeft gedaan. Noch de formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, noch het door verzoekers aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu betreft het een vraag tot eerste toelating en geen weigering van voortgezet verblijf.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de

staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Waar verzoekers wijzen op hun gezinsleven motiveert verwerende partij in de eerste bestreden beslissing dat de ganse familie niet in aanmerking komt voor een regularisatie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Waar verzoekers wijzen op hun privéleven en de persoonlijke, sociale en economische banden die zij hebben ontwikkeld in het Rijk, merkt de Raad op dat uit de loutere omstandigheid dat zij gedurende vier jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nnyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77).

Wat het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel betreft, stellen verzoekers verder dat het weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet om te verlangen dat zij zich, zelfs tijdelijk, naar hun land van herkomst begeven, louter om de ontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis te verzekeren. Uit de bewoording van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt echter duidelijk dat deze bepaling juist tot doel heeft om slechts in buitengewone omstandigheden de aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit België mogelijk te maken. Nu verzoekers dergelijke buitengewone omstandigheden niet hebben aangetoond, zoals blijkt uit de bespreking onder het eerste middel, en tevens geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld, maken verzoekers niet duidelijk waarom het onevenredig en kennelijk onredelijk zou zijn om van hen te verlangen zich naar de wet te voegen en de aanvraag in hun land van herkomst in te dienen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN